

behandling i folketinget. Der kan derfor om lovens nærmere indhold og baggrund i alt væsentligt henvises til omtalen af det nævnte lovforslag i årbog 1964-65, side 467 ff.

Lovforslaget ændredes imidlertid under behandlingen i folketinget, navnlig som følge af de boligpolitiske aftaler af 18. januar 1966 mellem socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre (se det ovenfor under nr. 56 omtalte forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri).

I det følgende vil disse ændringer blive omtalt i forbindelse med en kort redegørelse for lovens hovedtræk.

Ifølge loven kan ejerlejligheder oprettes i ejendomme, som i deres helhed opdeles i ejerlejligheder, d. v. s. lejligheder, der ejes særskilt.

Hver ejerlejlighed anses som en selvstændig fast ejendom. De nærmere bestemmelser om *tinglysning* skal fastsættes af justitsministeren.

Der er tale om *en egentlig ejendomsret*, som er kombineret med en *andel i det nødvendige fællesskab* mellem ejerne i en ejerlejlighedsejendom (ejerforeningen). De nærmere bestemmelser for dennes ledelse, regnskabsaflæggelse, revision m. v. fastsættes i en af boligministeren udarbejdet *normalvedtægt*.

Den væsentligste ændring, der fandt sted under behandlingen i folketinget — som nævnt som følge af boligforliget — var en ændring i *lovens anvendelsesområde (§ 10)*.

Efter det oprindelige lovforslag skulle loven kun finde anvendelse på lejligheder i ejendomme, hvis opførelse påbegyndtes *efter lovens ikrafttræden* med opdeling i ejerlejligheder som formål.

Dens bestemmelser skulle endvidere ikke finde anvendelse på landbrugsejendomme.

Undtaget var således hele den bestående boligmasse og det sociale byggeri, som opføres til udleje eller til brug for medlemmerne.

§ 10 fik i sin endelige udformning følgende ordlyd:

„Loven finder ikke anvendelse på:

1. Landbrugsejendomme, jfr. § 1 i lov om landbrugsejendomme.
2. Ejendomme, som er opført til brug for medlemmer eller